

ŽUPNIJSKO GLASILO

župnij

Svetega Jerneja in Svetega Antona
Padovanskega

Leto XXIII; številka 522 datum 3. 2. 2019

Jezusovo darovanje – svečnica ... Imaš, da lahko daš ...

Ganjenost starčka Simeona mi je znana. Podobna je ganjenosti starih, osamljenih ljudi, ki jih kdo obišče, ki se jih kdo spomni in jih s kako malenkostjo ali pa samo s tem, da pride, obdari.

Velikokrat grem mimo najrazličnejših trpečih, osamljenih ljudi, ki po navadi ne potrebujejo drugega kakor le nekaj trenutkov moje pozornosti in samo drobec moje ljubezni. Velikokrat hodim mimo njih in se mi je težko ustaviti, češ, da ne morem več gledati ljudi, ki samo nečesa prosijo od mene ... Da bi rad malo miru ... da bi rad vsaj nekaj časa počival v svoji sreči, ne da bi jo kaj zmotilo ... Da naj se ustavi še kdo drug ... da ne morem biti vedno jaz tisti, ki daje, ki se razdaja ... Naj gre kdo drug.

Toda kdo? V trenutku, ko srečam nekoga, ki potrebuje tisto stvar, ki jo jaz imam, sem edini, ki lahko nekaj da temu človeku. Sem edini, ki ima Boga, ki ima **luč** za tega človeka. In če **lahko** naredim nekaj dobrega, potem to **sem dolžan** to storiti. Toda seveda: **ko na našo srečo pade senca nesreče drugih ljudi, ki nimajo tega, kar imamo mi, nas to zmoti. Nas zaskeli. A nas zaskeli z namenom.** Kajti **luč**, ki mi takrat sveti, **ni luč, če ne sveti za vse in vsakogar**; in ... **če ne sveti tudi tistemu ob meni, ki je nima, je tudi sam nimam.** Kajti **»dobro počutje, ki ni vtakano v medčloveške odnose, ne pomeni nič.«** (E. Lukas).

Luč v našem življenju obstaja samo tako dolgo, dokler jo **dajemo**. Kajti dokler imamo luč samo zase, nam jo lahko kak človek ali kak dogodek vzame. **Če pa jo dajemo, jo bomo vedno imeli.** Vedno bo nekje v našem življenju luč, ki smo jo nekemu prižgali.

Zato mora tisti, ki hoče luč, dajati ... Zato mora tisti, ki hoče biti srečen, dajati ... In to zmore vsak. Kajti ... **nihče ni tako reven, da ne bi imel kaj dati. In nihče ni postal reven, če je komu kaj dal.** Kvečjemu obratno ...

Pon., 4. 2. Andrej Corsini	Ob 17. uri za + Stanislava Strameca – <u>po maši</u> srečanje članov ribniškega ŽPS-ta
Tor., 5. 2. Agata	Ob 17. uri za + Jožefa Pušnika
Sre., 6. 2. Pavel Miki	V ribniški fari ... rekolekcija ... srečanje dekanijških duhovnikov Ob 9.30 Bogu in Devici Mariji v zahvalo ter priprošnjo
Čet., 7. 2. Nivard	Ob 17. uri za + Amalijo Ladinek
Pet., 8. 2. Hieronim Emiliani Prešernov dan	Ob 9. uri v »Dom Hmelina, Radlje ob Dravi« <i>Po namenu darovalca ...</i> Ob 17. uri za + Marijo Žigart
Sob., 9. 2. Apolonija (Polona)	Ob 17. uri za + Marjeto Ogrin – <u>po maši</u> srečanje veroučencev 3., 7. in 8. razreda in staršev
Ned., 10. 2. 5. NEDELJA MED LETOM	Ob 8. uri za + Jožeta Rihterja <i>Ob 10. uri na Sv. Antonu za + Jožeta Kovača, obl.</i> Ob 11.30 za + Albina Hladnika ter Zofijo in Ivana Zaveršnika
Pon., 11. 2. Lurška Mati Božja	Svetovni dan bolnikov Ob 17. uri za + Vido Krivec, Amalijo in Viktorja Mravljaka ter Franca Kramljaka
Tor., 12. 2. Evlalija	Ob 17. uri za + starše: Romano in Roka Auberšeka
Sre., 13. 2. Jordan Saški	Ob 8. uri za žive + župljane
Čet., 14. 2. Valentin (Zdravko)	Ob 17. uri za + Alojzijo Pušnik
Pet., 15. 2. Klavdij	Ob 17. uri za + Marijo in Jurija Modriča ter Gregorja in (2) Franca Miklavca
Sob., 16. 2. Julijana Koprška	Ob 17. uri za + Daniela Frica daritev –sv. mašo oblikujejo veroučenci 8. razreda
Ned., 17. 2. 6. NEDELJA MED LETOM	Ob 8. uri za + Marijo Mihelič <i>Ob 10. uri na Sv. Antonu za + Rozalijo Naglič</i> Ob 11.30 za + Marijo in Ivana Grubelnika daritev –sv. mašo oblikujejo veroučenci 7. razreda

PISMO BOLNIKOM ... OB SVETOVNEM DNEVU BOLNIKOV ... 11. 2. 2019

Spoštovani bolniki in vsi z vami povezani!

Pred 26.leti je bil god Lurške Matere Božje - 11.februar - razglašen za svetovni dan bolnikov. Kdor je že kdaj poromal v Lurd in se udeležil večerne procesije z lučkami po Marijinem trgu med molitvijo rožnega venca in bil pri romarski maši skupaj z bolniki, je na poseben način doživel tisto prošnjo iz Marijinih litanij **»zdravje bolnikov«**. Lurd je kraj, kjer bolniki prejemajo moč za prenašanje svojih bolezenskih težav. Ob doživljanju romarskega Lurda lahko rečemo, da je tam vsak dan praznik bolnikov. Ta praznični zadah seva iz obrazov bolnikov, s katerimi se tam srečuješ. Bolj ko jih opazuješ, bolj te nagovarjajo besede: **»Vse premorem v Njem, ki mi daje moč«**. Ali pa malo spremeniš Izaijeve besede o Jeruzalemu in rečeš: **»Veselite se z Lurdom!«**

To, kar doživljajo bolniki romarji v Lurdu, doživijo bolniki lahko tudi doma ali v bolnišnici ob srečanju z duhovnikom in prejemu svetih zakramentov. Sam lahko rečem, da doživljam vonj po Lurdu, ko se že 38 let srečujem z bolniki v bolnišnici, 20 let z lučkami pri Veri in Luči in 10 let z varovanci v domu starostnikov. Odkritosrčno lahko trdim, da je zame vsako takšno srečanje neizmerna duhovna obogatitev, ki jo lahko podpišem z besedami: **»Bog, hvala ti za ta srečanja!«**
Naj v potrditev tega navedem tri doživetja v bolnišnici:

Kot prvo bi omenil dvomesečno srečevanje s profesorico jezikoslovko, ki ni bila praktična vernica – ni hodila v cerkev in ni prejerala zakramentov. Bila pa je odprtega srca in duha ter se je rada pogovarjala. Po več srečanjih mi je enkrat rekla: **»Veste, jaz ne bom nikoli dovolj hvaležna Bogu, da mi je poslal tega rakca, ker ne bi nikoli razmišljala o tem, o čemer razmišljam sedaj.«** To sem sprejel kot njeno izpoved vere. Ob najinem zadnjem srečanju je prejela zakramente in tako odšla s sveto popotnico pred nebeškega vratarja.

Kot drugo naj omenim večtedenska srečevanja z bolnikom, ki mi je pri prvem srečanju povedal, da od otroških let ne hodi več v cerkev. Bil je pa vsakega srečanja vesel in se je rad pogovarjal. Nekega sobotnega večera mi je rekel: **»Nocoj bi se pa midva nekaj pogovorila.«** Prejel je svete zakramente - na veliko začudenje drugih dveh bolnikov v njegovi sobi. Ko je bilo zakramentalno srečanje končano, pa je dejal nam trem navzočim: **»Zdaj vam pa moram nekaj povedati. Bilo je pred več kot 50 leti. Bili smo trije bratje. Mama nas je ob prvih petkih v mesecu vodila v cerkev k sveti maši. Večkrat nam je poudarjala, da tisti, ki opravi devet prvih petkov, ne bo umrl brez zakramentov. Do danes jaz tega nisem verjel. Zdaj pa vidim, da je mama imela prav.«** Vsi trije smo bili ob povedanem globoko nagovorjeni. Ko sem

naslednjo soboto obiskal to sobo v bolnišnici, je bila postelja na kateri je prejšnji teden ležal omenjeni bolnik, prazna. Njegova sobolnica v sobi sta mi povedala, da se tisto jutro po večernem prejemu zakramentov ni več prebudil. Pa smo se ga skupaj spomnili v molitvi.

Kot tretje pa moram omeniti dvotedensko srečevanje z gospodom profesorjem Alojzom Rebulo, ki je lanskega oktobra prišel v topolško bolnišnico zaključiti svoje zemeljsko romanje. Vsak večer se je njegova bolniška soba spremenila v kapelo z Najsvetejšim. V prijetnem pogovoru je čas hitro mineval. Vedno je imel v roki ali pa na mizici ob postelji rožni venec z debelimi jagodami. Nekega večera je povzdignil roko z rožnim vencem in mi razodel svojo zgodbo o molitvi rožnega venca. Povedal mi je, kako se je na začetku šestdesetih let prejšnjega stoletja kot romar sprehajal po Marijinem trgu v Lurdu. Na tleh je zagledal zmečkan kos časopisnega papirja. Sklonil se je in ga pobral ter poravnal. Na veliko začudenje je na listu našel zapisano misel svojega prijatelja misleca in filozofa Jacquesa Maritaina o rožnem vencu, ki je njegova vsakdanja molitev. Gospod Rebula me je pogledal v obraz, še enkrat povzdignil roko z rožnim vencem in mi rekel: **»Veste, od tistega dne do danes še ni minil en dan, da jaz ne bi zmolil rožnega venca.«** Srečanje sva končala z molitvijo ob Najsvetejšem v duhu tistih Slomškovich besed: **»Četrtnika ure pred Bogom je boljša in več velja ko tisoč drugih.«**

Vsa ta srečanja mi osvetljujejo Jezusove besede Simonu iz današnjega evangelija: **»Ne boj se! Odslej boš lovil ljudi.«** Temu pa lahko dodam: **»Gospod, hvala ti, da si me poklical!«**

Ob 27. svetovnem dnevu bolnikov naj v nas odmevajo papeževe besede iz letošnje poslanice: **»(D)a ostajamo ponižni in pogumno udejanjamo solidarnost kot nujno življenjsko krepost.«** msgr. Jože Pribožič, župnik v Šoštanju

Izročitev dneva ... Moj Bog, podarjam ti vsa dejanja, ki jih bom danes storila;

vsak utrip srca, vse misli in najpreprostejša opravila želim posvetiti s tem,
da jih pridružim tvojemu neskončnemu zasluženju,
ter zadostiti za svoje napake tako, da jih vržem v ognjišče tvoje usmiljenje ljubezni.

O, moj Bog, zase in za vse, ki so mi dragi, te prosim milosti,
da bi popolnoma izpolnili tvojo sveto voljo,
da bi iz ljubezni do tebe sprejeli veselje in bolečine tega minljivega življenja,
zato da bi bili nekoč za vso večnost združeni v nebesih. Amen.

sv. Terezija iz Lisieuxa; Youcat, Molitvenik za mlade

Župnija Ribnica na Pohorju in Sv. Anton na Pohorju
Tel.: 02/88 80 563 (župnijska pisarna) ali 031/630 081 (Fredi Mlinarič, župnik)
fredi.mlinaric@rc.si; fredim@siol.net
<http://www.zupnjaribnicanapohorju.si>; <http://www.svetiantonnapohorju.si>